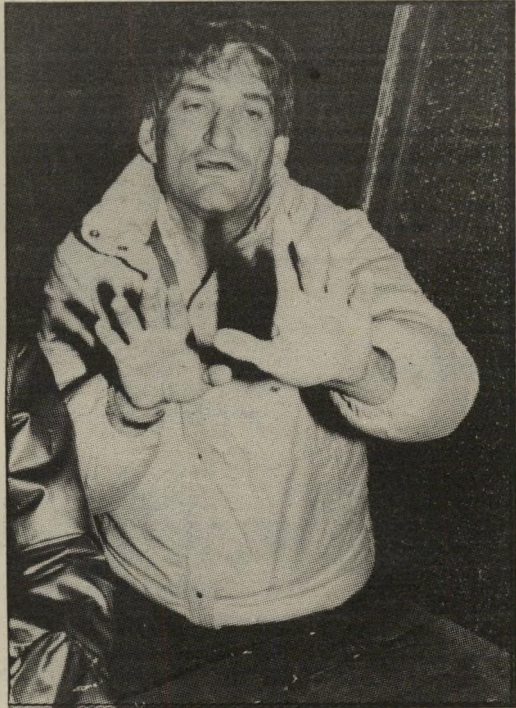

ארצות הברית: ג'סי ג'קסון הולך על גדול

מומחיו של יאנוש לשימוש מקומי, בתנאים גיאוגרפיים קשים. כך יוכל הפיקוד המרכזי למשל, להתגבר על הקושי העיקרי שלו, ולשלוט בקלות יחסית על פעולות של יחידות מיבצעיות נגד לוחמי החירות המקומיים. המערכת הזו תיעל בהרבה את מכונות ההרג של השליטים, תזין את הפיקוד המרכזי במידע מעודכן ותעביר את היוזמה מאנשי הגרילה לימין,

יאנוש בן-גל
יונה דורסנית

במדינות רבות בעולם. מומחים ישראלים סבורים שפעילותו של יאנוש תגרוור אותו באורח בלתי-רצוי לשינוי נשק, מומחים צבאיים ומודיעניים, ותגביר משמעותית את המעורבות הישראלית בעולם השלישי — ובצד הלא-נכון של המיתרם.

...ושל תת-אלוף (מיל.)

דב תמרי

גם לתת-אלוף (מיל.) דב (רוביק) תמרי יש תדמית נאורה, יחסית. תמרי היה לוחם מפואר, ורבים מצטטים מפיו דברי ביקורת, כמעט מינות, נגד שילטון הליכוד.

עם זאת עוסק תמרי, לפי מקורות בארץ ובחול, בגיוס לוחמים מנוסים כדי לסייע למישטרו העריץ והמושחת של הנשיא מארכוס בפיליפינים.

מארכוס דגן מתואר כרוחף בצע ומועל, אפילו במושגים היחסיים משוהו על דיקטטורות אסייתיות. פועלי ארצו הם בחזקת עברים, משכורתם נמוכה ורבים (בכלל זה גם נשים) נאלצים לעבוד שיבעה ימים בשבוע, עשר שעות ליום, כדי לשלוח כסף למישפחות. כמוכן משיטטר כוה, הקיים אך ורק על הכידונים האמריקאיים, מעורר שינאה והתמרמרות. המחתרות הפיליפיניות מגלות לאחורונה פעילות רבה, וזוכות לאהדה עממית חסרת-תקדים.

לעולם קטן נודע שתמרי פנה לאחורונה לבוגרי סירות מובחרות כצה"ל, והציע להם תנאי שכר מפתים ו...עבודה מעניינת, בהגנה על המישטר נגד לוחמי הגרילה. מדובר בחווי עבודה לשנה לפחות, עם אפשרויות הארכה.

כלל להשתתף בתהליך הפוליטי, או אפילו להצביע בבחירות לנשיאות. ג'קסון מציין ששני המיליונים האלה מהווים יותר ממיספר הקולות שהעניקו לרגן יתרון על קארטר בבחירות של 1980. למועמד השחור יש נסיון רב בגיוס מצביעים שחורים ובשינועם להשתתף בבחירות. הוא משוכנע, ומומחים רבים מסכימים עימו, שרוב הגמנעים מקרב השחורים יאותו להשתתף בבחירות של 1984, ולהצביע עבור ג'קסון. הצלחתו של הרולד

ושינגטון להיבחר כראש עיריית שיקגו, העיר השנייה בגודלה בארצות-הברית, עוררה מאוד את ג'קסון, וגרמה ללכנים רבים, שהיססו בתחילה, לראות בו מועמד לגיטימי, אולי אפילו מוצלח. **צעיר מדי.** עם זאת יש שחורים רבים המסתייגים מג'קסון, הגם שהם נוטים להצניע את התנגדותם. ג'קסון אינו מדינאי מנוסה, והוא חסר נסיון פוליטי. יריבים אחרים מצביעים על אי-סדרים כספיים באי-דגון לזכויות האדם פוש, שג'קסון עומד בראשו. בגיל 41 יש רבים הסבורים שג'קסון הוא פשוט צעיר מדי, ואין לו הכישרים הדרושים להתמודד על תפקיד כה חשוב.

בצד השני של המיתרם יש לפחות איש אחד, דווקא מהאגף השמרני-ניצני של המפלגה הרמקארטית, המעוניין מאוד שג'קסון יציג את מועמדותו. האסטרטגיה לשעבר וכיום הסנאטור ג'ון גלן סבור שג'קסון ימשיך קולות רבים מיריבו הליבראלי, וולטר ("פריץ") מונרייל, לשעבר סגנו של קארטר בבית הלבן. מונרייל שותף לחשש הזה, ומשתדל לשכנע את ג'קסון שיוותר על הרעיון. יתכן שהפיתרון ימצא, וג'קסון יתייצב בבחירות לצד מונרייל, כמועמד רמקארטי למישרת סגן-נשיא ארצות-הברית.

ייצוא המוות של

יאנוש בן-גל

השר אריאל שרון שונא את אלוף (מיל) יאנוש בן-גל. אין ספק שזה תנאי הכרחי לכל ישראלי, החושק בתווית של אדם נאור ומתקדם. תנאי הכרחי — אבל לא מספיק.

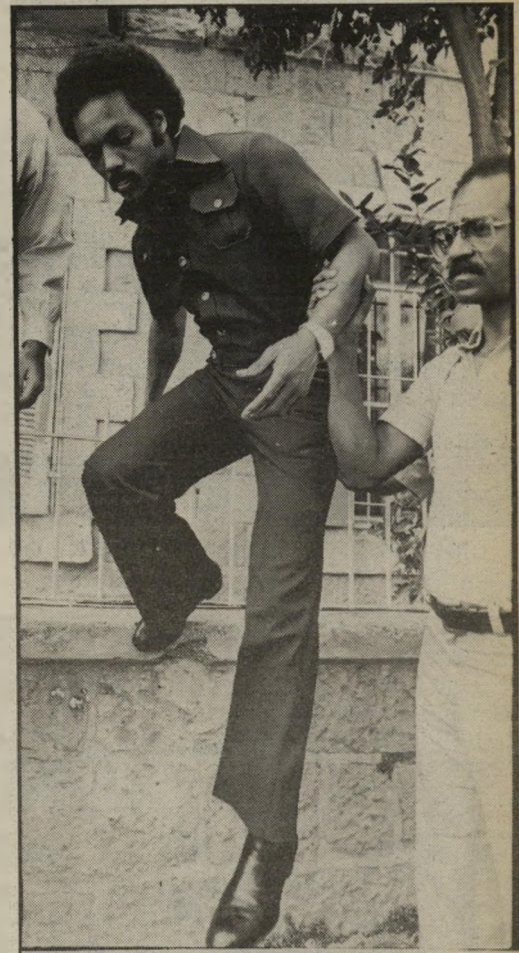
יאנוש (הערבים הם סרטן בגוף המדינה) סיפר למראייני הצהרון ידיעות אחרונות שאיפתיו העכשוויות מתמקדות בעשיית "הרבה כסף". כוה, אולי, אין כל פסול, אלא שיאנוש מתכוון לצבור את הונו באמצעות ייצוא מוות לארצות העולם השלישי, בעיקר מרכז-אמריקה.

לעולם קטן נודע שבן-גל יצר שותפות עם קבלן ידוע, שהתפרסם לאחורונה במיבצע בנייה נרחבים בגדה. כל זאת, כדי להקים חברה שתשווק ידע ואמצעי לחימה לשליטים צבאיים ברחבי העולם. המנהלים מילחמת השמר נגד אזרחיהם שלהם. המטרה המיידית של בן-גל היא רכישת מערכת ממוחשבת הקרויה כפי המרענים I.C.C.C. מערכת זו, המנוצלת על-ידי האמריקאים למיבצעים צבאיים גלובאליים, תותאם על-ידי

ג'סי ג'קסון מעלה בויתרון הקורא את ימי הזוהר של ג'מי קארטר — את השנתיים הראשונות לנשיאותו, שבהן ניסה קארטר לחולל שינויים של ממש במדיניות החוץ האמריקאית ולהתייחס ברצינות לנושאים הכבדים של זכויות האדם, שאותם העלה במצע הבחירות שלו.

באורח פרסונאלי סימל אנדרו יאנג, יותר מכל אדם אחר, את הרוח הקארטרית החדשה. יאנג מונה לשגריר ארצות-הברית באו"ם, ויצק תוכן חדש וחשוב לתפקיד הזה. הוא הפך, למעשה, לשגריר הנודד של קארטר בעולם השלישי, בעיקר באפריקה, יצר לחץ אמריקאי לשינויים במדיניות של פרטוריה, וקירב נשיאים אפריקאיים אנטי אימפריאליסטיים למעצמת-העל שאותה ייצג בכישרון רב. אך יאנג עלה על המוקש המסוכן ביותר הנכון היום לכל ראדיקל אמריקאי: הלוכי הציוני. הוא הסתבך בפגישה חשאית עם נציג אש"ף, פוטר מתפקידו, ובכך ניתן האות למתח רב, הקיים עד היום, בין יהודי ארצות-הברית ובין השחורים, בעל-כרחים לשעבר. אנדרו יאנג עזב את הפוליטיקה הפרואלית, ומכהן כיום כראש עיריית אטלנטה, העיר הגדולה ביותר בדרום המסורת של ארצות-הברית. יאנג ממשיך לגלות עניין רב בנושאי חוץ, בכללם ענייני המיורח התיכון, ואירח לאחורונה ועידת-שלום שבה השתתפו פלסטינים רבים וישראלים ממחנה השלום. משקיפים רבים מציינים, ואין הרבה שיהלקו עליהם, שפיתורו של יאנג סימנו וסימלו את כניעת קארטר לשדולה הפרו-בינאית, וסיימו את תקופת הזוהר שלו.

אחד מנערי יאנג הבולטים ביותר היה הכומר השחור ג'סי ג'קסון. כיום הוא חותר ברצינות רבה להשיג את המועמדות הרמקארטית לתפקיד נשיא ארצות-הברית. המועמד לג'סימו. ג'קסון סייע רבות לקארטר וליאנג

ג'סי ג'קסון
מועמד לנשיאותו

בשליחות בארצות-החוץ. רבים זוכרים עדיין בנענועים את סיוור בדרום-אפריקה ב-1980. ג'קסון הלהיב את מאויניו השחורים בהתקפות בוטות נגד האפרטהייד, ודבריו זכו לתהודה עצומה, מכיוון שהוא ריבר בשם מייסד האמריקאי החדש. הוא עורר ציפיות עצומות לשינוי של ממש בעמדה האמריקאית עד ליצירת לחץ כבד מושינגטון נגד הממשלה בפרטוריה (נשמע למישהו מוכר?). הגיוענים הלבנים רתחו מועם, אבל לא העזו לגרש את ג'קסון, שוב מאותה סיבה עצמה — הוא הופיע כנציג רישמי למחצה של הנשיא קארטר. שחורים רבים בדרום-אפריקה מרברים על הביקור בערגה, מעין תור זהב שנשתיים כטרם החל. כיום יש להם את רוג'ר רגן, התומך כמעט בגלוי בכל תעלולי פייטר בוטא, ראש-ממשלת דרום-אפריקה.

ג'קסון מנסה לגייס תמיכה נרחבת בקרב השחורים, ומרגיע כמיטב יכולתו את הלבנים, כשהוא מתאמץ ליצור תדמית מכובדת ככל האפשר. יש לו כמה יתרונות רציניים. השבועון טיים דיווח ש-9 מכל 10 שחורים מצביעים עבור המפלגה הרמקארטית. הם ממונים כרבע מכלל המצביעים עבור מפלגה זו. מעבר לזה קיימים בארצות-הברית יותר משני מיליון שחורים שאינם טורחים

בריטניה:

מס רחוב ל"יורמים"

הסופר ההונגרי המנוח פרנץ מולנאר, מתאר בספרו מתננים מינהג שהיה רווח כרחובות נורדאפטס כסוף המאה שעברה: נערי-רחוב החוקים, בדרך-כלל ממנצא פרולטארי, היו מכריזים על "חסם", וגוזלים בכוח צעצועים, כדורים או גולות מילדים חלשים יותר ועשירים יותר.

הנוהג הזה עובר עתה לשכונות של לונדון, ולובש צורה די מביכה.

בחדשים האחרונים נוהגים בריזני לונדון הצעירים להפשיט בכוח, בעיקר באימי סכין, בני-נוער ולשווד מהם את לבושם האופנתי. חולצות מרעם ל'רוקסט' או ט'אצ'ני, הנמכרות בלונדון במאה דולר, ומיכנס ג'ינס וקורדרדי מסוג

מעולה, מהווים את המטרה העיקרית למעשי השוד. נוער השכונות הלונדוני, שהוא ברובו מובטל, גוזל את לבושם היפה של ה"יורמים" המקומיים. הנשדדים נשארים במבצב מבין, ונאלצים למצוא דרך להגיע הביתה כשהם לבושים.

במיקרה הטוב, בתחתונים בלבד.

בשבועות האחרונים התקפו נערים רבים, שהיקו את סיגנונו של כוכב הטנים האמריקאי אלוף וימבלדון 1983, ג'ון מקנרו, ממדי התקפות, המכונות כפי פירוחי לונדון "מיסוי" (Taxing), מדיאגים את כעלי החנויות-האופנה והריסקוטקים בלונדון. הם התארגנו כדי ללחוץ על המישטרה להגן על צעירים החוזרים לביתם בשעות המאוחרות. רובן מישטרת לונדון ציין שאין בכוחה של המישטרה לגייס את כוחה-האדם למשימה זו. זוהי בעייה חברתית, ולא רק פלילית, ציין הרובר, והפך עצמו למטרה למיתקפת זעם של העיתונות הצהובה בבריטניה.

אין ספק שתופעת ה"מיסוי" תימשך, מה גם שהיא הפכה ללגיטימית ולאופנתית בקרב נוער לונדוני משכבות המצוקה.